

flere Tyldest, uden at der er givet noget endeligt Bøsløb fra Rigsdagens Side dertil, medens samtidigt Tilskudet til Theatret er blevet betydelig ringere end det var før, synes det mig, at man maa sige, at det egentlig er et ganske heldigt Forhold, som her er tilfæde. Vil man nu opstille sig som lidende under Kravene i saa Henseende, forekommer det mig, at man forlanger for meget for sig. Naar man vil opstille sig selv som lidende og tillige reise en Aktion imod den Minister, der har maattet bære den største Del af Arbeidet, er det selvsølgelig Noget, man kan gjøre, men man kan ikke gjøre det Altsammen paa een Gang; man maa negte sig noget af Fornøielsen, nemlig det at stille sig op, som om man overfor Theatret var kommen i en saadan Tilstand lige overfor Forlangender og Fordringer, at man sikkende har maattet fegne under Byrden. Denne Fremstillingsmaade maa jeg paa det Bestemteste modsætte mig.

Ordføreren (Berg): Ja, det forekommer mig ikke, at den sidste Bemærkning af den ærede Taler var rigtig. Det forekommer mig ikke, at der er Nogen, der har talt om, at vi segnede under Byrden af Theatret, selv om ganske vist Byrden kan tynge Somme. Naar det ærede Medlem mente, at de Bestemmelser, som vi vedtoges ifjor, vare for strenge og ikke burde holdes, saa skal jeg gentage, hvad jeg yttrede til den høitærede Minister, nemlig at det ærede Medlem ogsaa var med til at anbefale begge Rigsdagens Afdelinger at vedtage denne Bestemmelse, og dermed altsaa ogsaa til at anbefale Afgjørelsen for dette Punkts Bekommende. Naar man siger, at Staten vilde have sine Penge tilbage o. s. v., saa forstaar jeg ikke denne Tale. Man vil have Regnskabet for Institutet opstillet saaledes, at man tror, det er finantsielt forsvarligt ogsaa i Henseende til Institutets Diemed, men dette Institut er efter sin nuværende Stilling et Statsinstitut, ligesom jo ogsaa Sorø Akademis Midler henhøre under Staten. Det er altsaa en Bevillings sag for Institutet, men iøvrigt er det en Regnskabs sag. Staten faar Overfludet af Theatret gennem Afdragene, og derved forøger Theatret paa den anden Side sin Formue, men det er ikke det Samme som at sige, at Staten vil have sine Penge tilbage, thi Staten vedbliver jo for saa vidt selv at beførge Afdraget, idet den giver et Tilskud til Theatret. Naar man tror, at den Ordning, som den ærede sidste Taler omtalte, vilde staa i Modsetning til Indskriptionen paa Theatret „Folket reiste denne Bygning“, saa kan jeg ikke erkjende dette, tværtimod gaa disse Ord jo i Opfyldelse, naar man afdrager og forrenter. I samme Grad som dette sker, bliver netop Indskriptionen til Sandhed, thi da er det Folket, som ved at benytte Theatret kommer til at bære Byrden ved Theatrets Opførelse, men

førrend dette er lykkedes, kan man egentlig ikke sige, at det er Folket, der har reist Theatret, i alt Fald kun i en meget liden Grad, thi Staten og Kjøbenhavns Kommune ere kun i en anden Forstand Folket. I Øvrigt skal jeg ikke gaa nærmere ind paa de Udtalelser angaaende disse Theaterspørgsmaal, som det meget ærede Medlem fremkom med. Det er forøvrigt mig hørt at høre, det vilde ved denne Behandling have været mig et Savn, om vi ikke havde hørt den Del af det meget ærede Medlems Foredrag, der anbefaler Ministerens Forslag om Theatret. Vi have hvert Aar haat den Fornøielse at høre det meget ærede Medlem udtale sig om Theatret. Mig skurrer det slet ikke i Ørerne at høre det meget ærede Medlem udtale sig; jeg vilde have savnet det, hvis det meget ærede Medlem ikke havde udtalt sig i. Men hvad angaar den første Del af det meget ærede Medlems Foredrag, da vil jeg blot sige, at jeg meget vel kan forstaa, at det meget ærede Medlem sølte sig ubehagelig berørt, da Taleren kom om Overstridelse paa det kongelig Theater; men det meget ærede Medlem maa ikke opstille den Fordring til en Ordfører for Finantsubvalget, at han skal lade al Paataale fra anden Side staa ubesvaret, fordi han i sit Svar ogsaa nødes til at berøre et ubehageligt Punkt for det meget ærede Medlem. Dertil skal mine Udtalelser angaaende denne Sag indskrænke sig, idet jeg ikke vil foregribe Forhandlingen om dette Spørgsmaal, da jeg haaber, at det Udvalg, der er nedsat om denne Sag, snart kommer til Ende med sine Forhandlinger, for at denne Sag kan blive gjort til Gjenstand for Thingets samlede Overveelse. Kun skal jeg bemærke, at det meget ærede Medlem tildels har misforstaaet min Udtalelse, hvad jeg forøvrigt ikke lægger Vægt paa. Jeg refererede navnlig til Motiverne for vore aarlige Bevillinger paa 50,000 Rd. i 5 Aar. De fremkom under de Grunde, jeg har nævnt, og det meget ærede Medlem vil ikke kunne erindre, at han som Minister har modsagt nogen sinde de Betingelser, under hvilke man gav disse fastsatte Bevillinger. Men selv dette skal jeg ikke udtale mig videre om. Nu staa vore Betragtninger af dette Spørgsmaal mod hinanden og ere forbeholdte senere Drøftelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Jeg skal indskrænke mig til et Par ganske korte Bemærkninger overfor, hvad der blev anført af den ærede Ordfører. Med Hensyn til det første Ændringsforslag, der vil komme under Afstemning, bemærkede den ærede Ordfører, at man vel nok kunde nøies med de Kræfter, som Lønningssloven giver, naar man ved Besættelse af Posterne i Ministeriet tog Hensyn til Dngtigheben, men ikke skal Folk ind af andre Grunde. Det er af den Slags Udtalelser, som det er meget let at lade falde; men